

(SRI H. SIDDAVEERAPPA.)
can challenge it. So, the maximum punishment is quite in consonance with the requirements of the law. I therefore request my Hon'ble friends on the opposite side to give their consent to this Bill.

MR. DEPUTY SPEAKER.—Sri Srinivasa Iyengar's apprehension is with regard to the use of any public place.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—As I have already said, this regulation is brought forward with a view to have effective control of traffic. For instance, if in a particular area, traffic is to be controlled for a particular time, for a temporary or a short period, certain road will have to be closed for normal traffic. Then we have to say from such and such a minute up to such and such a minute the traffic will be closed. We want to have that regulation for effective control over traffic under sub-clause (b).

MR. DEPUTY SPEAKER.—The question is:

“That the Mysore Traffic Control Bill, 1955, as amended, be passed.”

The motion was adopted.

THE MYSORE LABOUR HOUSING (AMENDMENT) BILL, 1955.

Motion to consider.

SRI H. SIDDAVEERAPPA (Minister for Home).—I beg to move:

“That the Mysore Labour Housing (Amendment) Bill, 1955, as passed by the Legislative Council, be taken into consideration.”

Sir, if the Hon'ble Members were to peruse the clauses of this Bill with reference to the statement of objects and reasons, it will be found that it is an Amending Bill for purposes of effecting an important amendment, namely, omission of Section 3 of Mysore Act 28 of 1949. Section 3 of the Labour Housing Act, 1949 reads as follows:—

“There shall be levied and collected from every employer a contribution at a rate not exceeding four per cent on the monthly wage bill of the concern in respect of every employee whose income does not exceed on an average one hundred and twenty-five rupees a month who is not provided by such employer with housing accommodation of such standard as may be prescribed by the Government:

Provided, however, it shall be open for any employer to pay this contribution or any part thereof either in a lumpsum payment equivalent to one-third the cost of the house or in agreed instalments.”

According to this clause, it was obligatory on the part of the employer to make a compulsory contribution for purposes of providing labour housing. Now, the Central Act under which these loans are provided for the State does not admit of any contribution. The money is entirely paid by the Centre and Houses have been constructed through the agency of the States. In no State do we find this contribution clause. It is the view of the Centre that the Industry should not be saddled with this extra commitment since they themselves are prepared to make the entire amount available for the State whatever the requirements may be. This clause providing for contribution will therefore have to be omitted. They feel that this clause is not in the interests of Industry as a whole. We have been so advised. There is no financial commitment so far as the State is concerned as the entire amount for providing labour housing including industrial labour is provided by the Centre. In order to fall in conformity with similar legislation in other parts of India and in other States, this Amending Bill has been brought forward as advised by the Centre. The other clauses, namely 4, 5, 6, 7 and 8 are all merely consequential arising out of the main clause 3. So, they are all consequential amendments. I therefore

feel that this Bill may receive the approval of this Hon'ble House.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Motion moved:

“That the Mysore Labour Housing (Amendment) Bill, 1955, as passed by the Legislative Council, be taken into consideration.”

* Sri Mulka GOVINDA REDDY (Chitaldrug).—Why did the Government of India or the Government of Mysore think of giving relief to the employer and what is the relief the employee gets out of it? Why should the Government get itself saddled with this additional burden? Why should they be saddled with the burden of relieving the employer irrespective of the industry that he owns, irrespective of the property that he makes and irrespective of the fact that certain employers will feel it difficult to run their concerns and irrespective of the fact that certain industries are making enormous profits?

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—I think, Sir, all these points have been examined. Whether they are making huge profits or not is a different matter. There are other agencies to look after it and scissor their income. The only point is we have to provide housing facilities to labour. The Central Government's policy at this moment is to confine it to industrial labour. We wanted the employer to pay certain contribution. But the entire money is coming from the Centre. The Centre says: “We have examined this question; let not the employer be saddled with this commitment; it is not necessary because the amount will be provided by the Centre themselves. It has also been told to us that nowhere in any State in India is there a similar clause. The labour does not suffer as such. The labour gets all the facilities. Last year, if I remember correctly, the Centre has provided us nearly about Rs. 20 lakhs for providing housing to industrial labour only. Therefore, the labour as such does not lose and whatever comes by way of contribution under this clause will be given by the Centre. We have no option but to

accept it. I am sure all these aspects have been examined by them. They say the employers have various other commitments and so they need not be saddled with this commitment, and we have accepted that suggestion.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR (T. Narasipur).—I oppose this Bill. This Bill seeks to amend the Labour Housing Act, 1949. The Labour Housing Act contains Section 3 which authorises the Corporation to levy a contribution from the employer. When they introduced this Bill before this House, the Government knew full well that that clause is very necessary for the successful working of the Labour Housing Corporation that has been brought into existence by the very same enactment. Ever since the date of the enactment till today, the Government have not put this particular Section into force and they have not collected even a single pie from any employer all these six years. I am certainly opposed to the principle of getting an enactment passed in this House and still not implementing it. If the Government is not serious, if the Government does not attach sanctity to what has been passed in this House, I would like to place in this House my strong disapproval. I say, Sir, this Bill no doubt relates to the provision of houses for industrial labour housing. Two years back when the Government introduced Housing Board Bill, they included in that Bill provision of houses to labourers as well as to low-income group people. When that Bill was referred to a Select Committee, the Chamber of Commerce presented the Select Committee with a memorandum in which they appealed that this section might be repealed. The Government were adamant that they would not accept it. They said “It is very necessary; we are not going to amend the Labour Housing Act; we are considering the Housing Board Bill and there is no provision for levy of contribution here and therefore we are not prepared to consider your representation.” That was the attitude of the Government then.

Today in the Statement of Objects and Reasons, I notice this sentence “As a measure of relief to industries it is

(SRI S. SRINIVASA IYENGAR.)
 proposed to delete the provisions relating to levy of contribution in the Act." When did it come to the notice of the Government that the industrialists pleaded for relief? It is simply like shedding crocodile tears. They have now been instructed by the Centre to repeal and they are repealing! But they were not prepared to concede the representation of their own people here and other legislators and other members of the Select Committee. Why should they conduct themselves in this manner? When it was definitely brought to their notice that this section was prejudicial to the interests of the industries of the State, they were not prepared to hear that objection. Today, they are pleased to place an amendment to delete that provision just because the Centre wants it. Is that the attitude of Government? That expresses nothing but scant courtesy to this House. We are not so cheap to pass a legislation immediately they introduce. When there was a Housing Board Bill, the Government should have considered those things then alone if they were really serious to provide relief to the industrialists. Therefore, this question of relief can never be accepted by us.

Secondly, the Labour Housing Act still remains on the Statute book of the State. The Labour Housing Corporation has been brought into existence by the provisions of this Act. The obligation of that Corporation to provide houses for the labourers whether the Centre gives a grant or not is still there. Suppose the Centre withdraws the grant or reduces the grant, what is the position of the Corporation? We are not prepared to have additional burden. When there is a definite provision showing ways and means to get funds, why should that be deleted? No specific provision is there as regards the commitment of the Centre to provide funds all the time. Therefore, I am opposed to deleting the provision contained in that particular clause.

The Labour Housing Act has another provision. You will be pleased to hear me reading that:

"Section 17. *Grants by the Government.*—The Government shall every year during the first three years make a grant to the Corporation of a sum equivalent to two-thirds of the administrative expenses of the Corporation not including therein the cost of any scheme of housing for which provision has been made by or under this Act."

For a period of three years, the Government was statutorily bound to pay two-thirds of the cost of administration of the Labour Housing Corporation. Even today that grant is being continued. I find in the Budget of 55-56 provision to the tune of Rs. 3,10,000 earmarked to meet the establishment charges of the Labour Housing Corporation. By statutory provision the Government was bound to pay that amount only for a period of three years from the date of the enactment. But we are continuing. It is an additional burden on us. We want to delete all provisions by means of which the Labour Housing Corporation gets income. We want to retain the commitments of Government in respect of establishment charges. I think there is something wrong. We must certainly make our position quite clear. Sir, section 25 of this Act reads as follows:

"The annual report, the audited accounts of the Corporation and the budget as finally adopted by the Corporation shall be placed before the Mysore Legislature and published in the official Gazette."

Not even once has it been done ever since this Corporation came into existence. If in spite of a provision in the Statute Government does not do it, I want to stress that the Government do not attach any sanctity to anything that is passed in this House. That should not be the attitude. That irresponsible method should certainly be mended immediately. With that object I am opposing this amendment.

Sir, as I have already stated, deleting any of the provisions of the Labour Housing Act should not result

in an additional burden on us. Provision by the Centre of a definite grant should be definitely known and incorporated in the Act. There should not be any charge on the Consolidated Funds of the State in respect of the maintenance, establishment charges and administrative running of the Corporation. When the Housing Board Bill had been passed by this House and sent to the Centre for assent, I do not know why this amendment has to be introduced here. I would like to know whether the Government have received the Housing Board Bill with the assent of the President. I fear that assent must have been withheld and the State Government must have been directed to move this amendment immediately if they wanted the assent to that Bill. Because of the fear and because of the direction, they want us to subject ourselves to this humiliation.

*Sri R. ANANTARAMAN (Chamarajpet).—I want some clarification. It is stated in the Objects and Reasons that the Government of India have been giving financial aid for construction of houses for the labourers. I want to know how much the Government of India have granted by way of financial aid and how many houses have been built for the benefit of the labourers. Have the Government collected any contribution at all from the employers till now?

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—With reference to the points raised by my Hon'ble friend Sri R. Anantaraman, we have received so far, subject to correction, to the tune of—subject to correction I say again—Rs. 45 lakhs.

Sri S. SRINIVASAIYENGAR.—From the Government of India as loan?

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Yes, on loan, interest paying loan. He also wanted to know if any contribution has been received so far. None, because rules are to be framed and apart from that, those people have been also agitating that nowhere in any part of India is there a clause similar to the one we have here. Therefore, so far as the amount is concerned, whatever adequate amount is needed will be made available.

Sri R. ANANTARAMAN.—How many houses have been built, Sir?

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—I have not got that figure.

*Sri K. S. VASAN (Kolar Gold Fields).—I want a clarification, Sir. In the Statement of Objects and Reasons, it is said that the State Government is advised by the Central Government to amend this Act by omitting the provision relating to contribution. Now, by section 3 of this Act, Government made it obligatory on the part of the industrialists to contribute and spend a portion of their profits to provide decent housing for their industrial labour. By omitting it are we not taking away that obligation on the part of the employer and also taking away the right of the workers to demand decent housing facilities from the employer? There are any number of industrial undertakings in the State. Under the contractual terms of employment the employers should provide decent housing facilities to their workmen. By omitting this and conceding that it is not obligatory on the part of the employer to spend any money to provide housing facilities to the industrial labour, you are taking away the essential right of the industrial labour. If it is not so, would Government assure us that they are not taking away any right of the labour?

Sri K. PATTABHIRAMAN (Kolar).—I wish to seek a clarification. Sir, I would like to know from the Hon'ble Minister whether in view of the exemption that you grant as a result of this amending Bill, namely from the compulsory levy which could have been made of the employer, to that extent you are going to give him exemption: but at the same time you say in the Bill and also in the remarks that you made while introducing this Bill that the Central Government is going to take up that responsibility. I feel there is a little catch. It requires certain clarification. Whereas today if the Bill is not amended in the form in which you want to and the compulsory provision continued, to that extent there was a relief to the State and to the Labour Housing Corporation. But if on the other hand you give this exemption to

(SRI K. PATTABHIRAMAN.)

the employer and then say that it comes from the Central Government, and when that aid does come from the Central Government not as a grant but as a loan, are you not indirectly increasing the liability of the State and the Corporation? I want the position to be made clear by the Minister. Today to the extent to which the compulsory levy was levied to that extent the amount would come to the Labour Housing Corporation from the employer. You want to give relief to the employer. You better do so. Provided that, directly or indirectly, it does not mean any liability because what Government pays up in lieu of this exemption which is sought to be made by this Bill is going to go back to the Corporation not as a grant but as a loan. For the amount required for Labour Housing Corporation, you are going to undertake a liability because it is going to be given as a loan. Do you really recommend that this Bill is in the interests of the Labour and the State? I want this financial position to be clearly clarified.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ವೆಂಕಟೇಶ್ (ಗಾಂಧಿನಗರ).—ಈಗ ಈ ಕಾನೂನಿನ ಮೂರನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್ ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ, ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಮಾಲೀಕರ ಕರ್ತವ್ಯವೆ ಎಂಬ ಮೂಲಭೂತ ವಿಷಯ ನಿರ್ಧರ ವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದುವರೆಗೆ, ಮಾಲೀಕ ವರ್ಗ ಕೆಲಸ ಗಾರ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮನೆಗಳನ್ನೊದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು ಅಥವಾ ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆ ಅರೋಯನ್ಸ್ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ಪರತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅಥವಾ ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡು ವುದಾದರೆ, ಪ್ರತಿ ಮಾಲೀಕನೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಾನು ಮನೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಒದಗಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಅರೋಯನ್ಸ್ ಕೊಡುವುದು ಎನ್ನುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಾಲೀ ಕನೂ ತನ್ನ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನೊದಗಿಸುವ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮನ್ನಣೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಆ ಜವಾ ಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ದೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರ ಮನೆ ಗಳನ್ನೊದಗಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿ ರುವುದರಿಂದ, ಕೆಲಸಗಾರರು ತಮ್ಮ ನ್ಯಾಯಬದ್ಧ ಪಾದ ಮನೆ ಒದಗಿಸುವ ಹಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಲೀಕರ ಹತ್ತಿರ ಹೋರಾಡುವಹಾಗಿಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಮಾಡಬೇಕಾ ಗುತ್ತದೆ. ಇಂದ ಒಂದು ತತ್ವ ಇದರಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಸಂಸಾನದಲ್ಲಿ 1,82,000 ಕೆಲಸಗಾರರಿದ್ದಾರೆ 16,200 ಮನೆಗಳನ್ನು ಮಾಲೀಕರು ಇದುವರೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಐದು ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆ

ಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಮನೆಗಳ ಅಭಾವವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಥೋರಣೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ಮಾಲೀಕರು ಮನೆಗಳ ನ್ನೊದಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕಾಂಟ್ರಿ ಬ್ಯೂರ್ಷ್ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವುದರಿಂದ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಮಾಲೀಕರು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಒದಗಿಸುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಹೀಗಿದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣವಮೇರೆ ಇದನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ದ್ದಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಬೇರೆಕಡೆ ಇಲ್ಲದೇಯಿರುವುದನ್ನು ಮಾದರಿಯಾಗಿ ಮಾಲೀಕರು ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರ ಮನೆ ಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಾರರಿದ್ದಾರೆ, ವ್ಯವಸಾಯ ಕೆಲಸಗಾರರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಜನ ರಿಗೂ ಮನೆಗಳನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ಸಾವಿರಾರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಮಾಲೀ ಕರೂ ಒಂದುಪಾಲು ವೆಚ್ಚವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಒಳ್ಳೆ ಯದು. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ 20 ಸಾವಿರ ಮನೆಗಳು ಪ್ರತಿ 5 ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಮನೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇದೆ.

2 P. M.

ಒಂದುಕಡೆ ಮಾಲೀಕರು ಇನ್ನೊಂದುಕಡೆ ಸರ್ಕಾರದ ವರು—ಉಭಯ ಪಕ್ಷದವರೂ ಸೇರಿ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸೆಕ್ಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರ ವಂತೆ levy ಮಾಡುವುದು ನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಅಕ್ಷನ್ನು amend ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಪುನಃ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

*ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ (ಸಾಗರ—ಹೊಸ ನಗರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಸರ್ಕಾರದವರು 1949ನೆಯ ಇಸವಿಯ ಮೈಸೂರು ರೇಬರ್ ಹೌಸಿಂಗ್ ಕಾನೂ ನನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡುತ್ತಾ ಒಂದು ವಿವರಣೆ ಕೊಟ್ಟರು, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಬಂದಿ ದ್ದಾರೆ. ಅವರೇ ಎಲ್ಲಾ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನೂ ಹೊರು ವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾವು ಕೈಗಾರಿಕೋ ದ್ಯಮಿಗಳಿಗೆ ಈ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವುದು ಅಷ್ಟು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ನ್ಯಾಯ ಎಂಬ ವಾದವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಇದುವರೆಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೇ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಹಣವನ್ನು ಇನ್ನುಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು clarification ಕೇಳ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರೇನಾದರೂ ತಾವು ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಹಣ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಯೇ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದವೀರಪ್ಪ.—ಆ ರೀತಿ ಯಾವುದೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ.

As a matter of fact it is a very fallacious argument advanced by my Hon'ble friend Mr. Srinivasa Iyengar who talked very eloquently that the assent of the President has been withheld and that as a result of pressure from the Centre we are introducing this amendment. It is far from truth. The Mysore Labour Housing Bill 1954 had been assented to by the President and I may bring it for your notice.

*Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Did the concerned Minister make a statement to that effect in the Upper House that the assent to the Labour Housing Board Bill has not been given and before giving assent to it, they wanted this amendment to be introduced?

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—I do not remember as to what I spoke. What I say today is correct. That is the situation as it now stands.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—If there is an assent, he can withdraw the amendment.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—They have stated in the Statement of Objects and Reasons that the Government of India have advised them to delete this.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—The House takes a decision.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಬಹುಶಃ ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಗೆ ಸಮರ್ಥನೆ ಮೊರೆಯಲಿ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ರೀತಿ advise ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಈ ಫೈಯೋದ್ದೇಶಗಳ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—It is a statement of fact.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಅವರೇನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ?

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—It is stated in the Statement of Objects and Reasons.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಅಂದರೆ, ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ, ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದಪೀರಪ್ಪ.—ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಅದ್ದರಿಂದ ಈ (3)ನೆಯ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟೇಶರವರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಇದೊಂದು ಮೂಲ ಭೂತವಾದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿದೆ. ಇನ್ನೇನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ Labour Housing ಕಾನೂನಿಗೆ

ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಹಾಗೆ ಕೆಲವು ಹಣಕಾಸಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇನೋ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದು ಕೆಲವು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಅವರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, 4 ನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಹಾಗೆ ಇದಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 1949 ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ಮಾಡಿರತಕ್ಕವರು ಒಳ್ಳೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ, ದೂರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಂಥ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವ ಸರ್ಕಾರ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾಪಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟ. ಆ ಕಾನೂನಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ (4) ನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ:

“Section 4. Liability of the Corporation regarding the provision of houses for employees.—It shall be duty of the Corporation to provide proper houses for employees as near as possible to their place of work of such types and designs in accordance with such schemes as the Government may approve.”

ಇದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಕೂಡ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವುದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಈ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾದ ಹಣಕ್ಕೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಸೇರಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಮೂರನೆಯ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ: ಅದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ:

“Clause 3. Imposition and collection of contribution.—There shall be levied and collected from every employer a contribution at a rate not exceeding four per cent on the monthly wage bill of the concern in respect of every employee whose income does not exceed on an average one hundred and twenty-five rupees a month who is not provided by such employer with housing accommodation of such standard as may be prescribed by the Government:

“Provided, however, it shall be open for any employer to pay this contribution or any part thereof either in a lumpsum payment equivalent to one-third the cost of the house or in agreed instalments.”

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.)

ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಕಂತುಗಳಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕೊಡಬಹುದು, lumpsum ಅದರೂ ಕೊಡಬಹುದು ಮತ್ತು 125 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕಡಮೆ ಸಂಬಳ ಬರತಕ್ಕ ವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಈಗ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದವರು ಹಣಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದವರೇ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊರುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿ ಈ ರೀತಿ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತಂದು ಆ ಕಾನೂನನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನನಗೊಂದು ಕಥೆ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಗಂಡಹೆಂಡತಿ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಗಂಡ ಉಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ನಮಯದಲ್ಲ ಹೊರಗಡೆ 'ಆನೆ ಬೇಕೇ ಆನೆ ಬೇಕೇ' ಎಂದು ಕೂಗಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆತ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ 'ಕಡಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆಯೋ ನಗದಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆಯೋ' ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡುಬಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಹೆಂಡತಿ ಹೊರಗಿ ಕೇಳಿ ಕಡಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿ, 'ಕಡಕ್ಕದಮೇಲೆ ನನಗೊಂದು ಒಂಭತ್ತಾನೆ ಇರಲಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿದನಂತೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಾಲಪಾಗಿ ಹಣಬರುವುದಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಇರಲಿ ಎಂದು ಮುನ್ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಎಷ್ಟೋಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ ಇದ್ದೇವೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಹೋದಸಲ 20 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಈ ಸಾರಿ 40 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು, ಅವಶ್ಯಕವಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೊಬಲಗನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕಾರ್ಮಿಕ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕಾದರೂ, ಆ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡುವವನು, ಹಾಲ ಈಗಿರುವ ಎರಾ ಪುಸ್ತಿಕಗಳನ್ನೂ ದೃಷ್ಟಿಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಪುರುಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಕೂಲಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ minimum wages ಎಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಂಥದನ್ನು ಈಗ ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಯತ್ತಿಸುವುದು ನಾವು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅದಿ ವೇಶನದಲ್ಲಿಂತೂ ಇಂಥ ಅನೇಕ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಸೂದೆಗಳು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿವೆ. Setting the clock back ಎನ್ನುವಂತೆ, ಇವು ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತಹವಾಗಿವೆ. ಈಗೇನೋ ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಲೇಬರ್ ಹೌಸಿಂಗ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನಿನವರು ಕೆಲವು ಮನೆಗಳನ್ನು ಈ ಸಾಲದಿಂದ ಕಟ್ಟಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಆ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಲ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ರಾಧ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಜೋನಸ್ ಕೂಡ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಕೂಡ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಉದ್ಯಮಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಲಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೆಂದರೆ, ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಕೂಡ ಹಣವೇನೂ ನೇರವಾಗಿ ಕುಬೇರನಿಂದ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಬರುವುದೂ ನಮ್ಮ

ಜನಗಳಿಂದಲೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವೊತ್ತು ಹಣ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟರೂ ಕೊನೆಗೆ ಆ ಹಣ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ನಾವು ವಾಪಸು ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದೂ book adjustment ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಾಲದ ಬಾಬತು charged item of expenditure ಎಂದು ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಪೋಟು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ, ನಮಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಒಂದು obligation ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೇ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರು ಇನ್ನೊಂದೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಪ್ಪರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಜವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. "ಏನಾದರೂ ಕಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಕೊಡಲೇಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಕೇಳಿದರೆ 'ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು' ಕೈಗಾರಿಕೆಯವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಸಿದ್ದೇಶ್ವರಪ್ಪ.—ಬಹು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿದೆ, ವಾದ! ಆ ಅನುಭವ ತಮ್ಮಲ್ಲದೆಯೋ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಎಷ್ಟೋಸಲ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ; ಹೇಳಿಯೂ ಇದ್ದೇವೆ. ನಮಗೆ ಯಾರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ರೀತಿಯ ಆಶ್ಚರ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದು ಇರುವ Provision ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದು ಅಷ್ಟೇನೂ ವಿವೇಕವಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಬೇಕು, ಬೆಳಸಬೇಕು ಎಂಬ ತತ್ವವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೋ, ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಲಾಭಬರುತ್ತಿಲ್ಲವೋ, ಅಂಥ ವಸ್ತು ಬೇಕಾದರೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಡಬಹುದು. ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಕೂಡಿ ಎಂಬ ಹೇಳಬಹುದು. ಅಂಥವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಕಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ನನ್ನು ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು, 'ನಿಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಾಗಿ 50 ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ, ಈ 50,000 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ನೀವು ಬಾಧ್ಯರು' ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇರುವ clause ನ್ನೇ ತೆಗೆದು consequential ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿ ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೇವಲ ಸಾಲದ ಮೊಬಲಗಿನಿಂದಲೇ ಈ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ನನ್ನು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಮಾಲೀಕರೂ, ಕಾರ್ಮಿಕರೂ, ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ತಾವು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ಕೇವಲ ಈ ರೇಬರನ್ಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕರಿಗೆ ತಾವು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈಗ ಈ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರ ಜೀವನೋಪಾಯವಂತೂ ಬಹಳ ದುರ್ಭರವಾಗಿದೆ; ಹಾಗೂ ಕರುಣಾಜನಕವಾಗಿದೆ. ಆತನಿಗೆ ಬರುವ 40 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ 30 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರು ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದೇ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಎಂಪ್ಲಾಯರ್ಸ್‌ಗೆ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಎಂಪ್ಲಾಯರ್ ಆಗಿದೆ. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಎಂಪ್ಲಾಯರ್ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇರಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೆಡೆ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯಮಗಳಿರುತ್ತವೆ. ತಾವು ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡುವಾಗ ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ

ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ ನೂತ್ನ ಕಾನೂನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಈಗಾಗಲೇ ತಾವು ಖಾಸಗೀ ಜನರಿಂದ ಕೋಟ್ಯನುಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲ ವೆತ್ತುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ತಾವು ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸಾಲವನ್ನು ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಆದಾಯ ಬರ ತಕ್ಕ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕೈಬಿಡುವುದು ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲ. ಇಂಥ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೇಂದ್ರದವರ ಸಾಲದಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲುವುದು ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲ. ಸಾಧುವಾದುದೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಅದ್ಭುತದಿಯನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಜಯ್ಯ (ಎಳಂದೂರು—ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು).—ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕಾರಣ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರ ಸಹಾಯ ಮತ್ತು ನಲಹಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣ ನಾವಿಗೆ ಈ ಅದ್ಭುತದಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ; ಇದು ಆವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಹೇಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ತಾವು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆ ಹಣಕ್ಕೆ ತಾವು ಬಡ್ತಿ ಕೊಡ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ತಾವು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಬಡ್ತಿಯನ್ನು ಅಂದರೆ ಶೇಕಡ ನಾಲ್ಕರ ಬಡ್ತಿಯನ್ನು ಈಗ ಆ ಎಂಪ್ಲಾಯೀಸ್‌ಗಳಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ್ದೀರಿ. ಇದರಿಂದ ಎಂಪ್ಲಾಯೀಸ್‌ಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿದಂತಾಯಿತೇ ವಿನಾ ಎಂಪ್ಲಾಯೀಸ್‌ಗಳಿಗೇನೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಆ ಎಂಪ್ಲಾಯೀಸ್‌ ಗಳಿಗೇನೂ ಸಾರ್ಥಕವಾದಂತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರಮೇಲೆ ಸಾಲದ ಲಯಬಿಲಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಹೀಗೆ ತಾವು ಸಾಲದ ಬಲದಮೇಲೆ ಈ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರ ಟಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಾಳೆ ತಾವು ಈ ಮನೆ ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸತಕ್ಕ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಕೈಬಿಟ್ಟು ರೂಬಿಡ ಬಹುದೆಂಬ ಸಂಶಯ ಕೂಡ ನಮಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದ ವರು ಈ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳಿಗೂ ಇತರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಭ್ಯಂತರ ವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಾವು ಈಗ ತಂದಿರತಕ್ಕ ಅದ್ಭುತದಿಗಳು ಲೇಬರ್‌ನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಹಿತಕಾರಿಯಾದವು ಗಳಾಗಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Sir, it is better the Hon'ble Members know with a little more detail the circumstances under which this Bill has been introduced in this Hon'ble House. In the year 1949 when the original Act was passed, then there was no provision in the Centre for providing any labour housing in any part of India. It is only subsequently, I think after one or two years—I don't remember the year exactly—the Central Government started a scheme for providing housing facilities in the first instance to industrial labour and now that facility is proposed to be extended to all classes of labour including rural, agricultural and all that. Therefore, at the time when this Act was passed in the year 1949, we did not envisage,

we did not expect any kind of financial aid from the Centre. I hope my Hon'ble friends will agree with me when I make this statement. Now what has happened? If the Centre had not provided the necessary funds, would we have been able, with the limited resources at our disposal or command, to construct as many houses as we have now been seeing in most parts of the State? For instance, take the houses you find near Mandya. As a matter of fact, Mysore is one of the few States, which has used to the maximum the facilities provided by the Centre for providing houses for industrial labour in the first instance; now of course the other labour comes in. Therefore, when we asked the Centre to provide the necessary amount as in the case of other States it was brought to their notice that we had clause 3 in our present Bill. I hope if I just read a few sentences from a letter received from the Government of India, the position will be made very clear:

“Employers as you know are always opposed to a far-reaching measure like the one under contemplation of being adopted by one State Government. Furthermore, there is also the obvious danger of such a levy either resulting in a cut in the wage bill of the employees or in increase in the prices of products that they turn out in the factories. It will not be correct to make the consumer in the shape of taxpayer pay a subsidy for the industrial housing and at the same time make him pay for the increased prices of goods also. Any charge on industries earmarked for a particular purpose reduces the flexibility which the Government possesses to tax such industries or their products for purposes of general revenue and hence this course suggested.”

Therefore, it is not that this question has not been examined. This question has been thoroughly examined by the Government of India.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ತಾವು ಓದಿದ ಲೇಖನವು ನೋಡಿದರೆ ಯಾರೋ ಲೇಬರ್‌ರೇ ಬರೆದಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ!

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದಪ್ಪರಪ್ಪ.—ನಿಮಗೆ ಕಣ್ಣೆದ್ದರೂ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ; ಕಿವಿಯಿದ್ದರೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ; ಬುದ್ಧಿಯಿದ್ದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? It is very difficult to take you into my confidence. It looks like that. Now the position is, so far as we are concerned, we are working under an All-India scheme for providing labour housing in the State. There is no State in India which has a clause like this, namely, section 6 or an analogous clause. The Central Government which has undertaken the responsibility of providing the necessary funds for providing this amenity to labour have been saying that if this contribution is asked to be paid from an industry indirectly, it will fall on the consumer for various reasons which I have just now culled out from a letter. We thought that when we work under an all-India scheme we cannot think of a separate track for ourselves or of a different path. If you want to fall in line with a scheme, what is good for the rest of India must necessarily be good for us. We thought under the circumstances then prevailing in the year 1949 when this Bill was introduced that the industries also must be made to pay. In the sense that we are working under a new scheme altogether, what is the harm in falling in line with the rest of India, I want to know. There is nothing to feel shy or shirk about it as my friend Sri Srinivasa Iyengar wanted to make out. Now a very important question that arises for consideration is the point raised by my friend Sri K. Pattabhiraman whether there is any extra or additional financial liability to the State if we accept this proposal. I fear it is not. For the reason that under the scheme of things as far as we can see, a certain rent is to be levied and there is a particular procedure under which this depreciation and all these things will have to be covered. I have been advised even by financial experts that this question has been examined financially also. The State is not likely to incur any additional or extra burden in this behalf. The only thing is, what the employer could have paid by way of contribution will be made good by the Centre. There will be no dearth of finances.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The employer would have paid contribution by way of an outright grant. But this is a loan. That is the difference.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Who receives this loan? Is it the Corporation or the Government of Mysore that receives the loan?

Sri K. S. VASAN.—I would like to have a clarification. Now the employers ought to contribute towards providing housing facilities for labour, but with this amendment and with the loan you are going to get from the Centre, are you not going to recover money from the workers? So you are passing on the burden to the workers themselves.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—If you go on hairsplitting like that, then it becomes a very difficult matter; I will have to rest contented with this, namely, that what is now palmed off or attempted to be palmed off on the industries under the present section 3 will come back to us by way of cost of production going up and the consumer being made to pay it. The whole thing will be diffused and you will have to pay in a manner not easily possible to pursue. So far as that thing is concerned, I am afraid the industrialist would not be so charitable as to pay it from his own profit. If you think that way, it won't be correct. Whatever contribution he makes here, he certainly adds on to the cost of production. To that extent our income-tax gets reduced and various other forms of levy get proportionately reduced. His pockets will not be touched if you take a contribution from him. If that point is made clear I am sure you will agree with me. Then there is no room for any of my Hon'ble friends to have any misgivings about it. My Hon'ble friend began to say that if anybody is prepared to give us a loan, we are going to spend in any manner we like. I would like to tell him that if that were so, our Five-Year Plan and all our budgets and these things would be in vain. Probably he could not have had these amenities that he finds today. (Interruption). Therefore, I feel that that kind of argument may be all right elsewhere but not before this House.

Before this intelligent audience, that kind of argument does not cut much ice.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—I want to know whether this amount will be recovered from the employees.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Under the scheme of things, whatever is to be recovered from the employees has to be recovered. There is no doubt about it.

2-30 P.M.

Probably, it may mean in instalments and various other things may come up. The employee will not be subject to additional hardship; so long as he occupies the house, he is bound to pay. Otherwise he will take it back by way of bonus. There are so many other things for the benefit of the employees. I am sure that in the race between the employee and an employer, the employee will get the fruits of his labour. So far as this Bill is concerned, I was certainly not prepared for this amount of criticism at the hands of this House. It will be sufficient if I repeat once again that there will be no additional financial burden either on the State or on the employee. What we propose to get by way of contribution will be made good by the Centre.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Who is liable to pay interest on the loan?

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—There are other clauses. Except this clause, other clauses will be intact. I therefore feel this is a measure which asks us to come into conformity with the rest of India. I pray the Hon'ble House to give its accord and approval.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—In the course of the Hon'ble Minister's speech, he said one or two things for which I want clarification.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—I will put the consideration motion first. The question is :

“That the Mysore Labour Housing (Amendment) Bill, 1955, as passed by the Legislative Council, be taken into consideration.”

The motion was adopted.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Now I will put clauses to the House. Clauses

2 to 7, both inclusive. The question is :

“That Clauses 2 to 7, both inclusive, stand part of the Bill.”

The motion was adopted.

Clauses 2 to 7, both inclusive, were added to the Bill.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Clause 1, Title and Preamble. The question is :

“That Clause 1, the Title and the Preamble stand part of the Bill.”

The motion was adopted.

Clause 1, the Title and the Preamble were added to the Bill.

Motion to pass.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Sir, I beg to move :

“That the Mysore Labour Housing (Amendment) Bill, 1955, as passed by the Legislative Council, be passed.”

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Motion moved :

“That the Mysore Labour Housing (Amendment) Bill, 1955, as passed by the Legislative Council, be passed.”

***Sri S. SRINIVASA IYENGAR.**—Sir, I oppose the Bill. The Hon'ble Minister while replying stated that if the Government of India had not come to our assistance, it might not have been possible for the Labour Housing Corporation to construct so many Houses as we have done in Mandya and other places. Sir, I told earlier that Clause 3 had never been put into operation. I want to know whether the Government have any data in respect of the contribution that would have been payable by the Industrialists in Mysore by virtue of Section 3 of the Labour Housing Act. If so, I think, the Government would have certainly known that it would have been a very huge amount because that contribution comes to Government every month. That contribution relates to the Wage Bill and the labourer whose salary is lower than Rs. 125 per month. If the

(SRI S. SRINIVASA IYENGAR.)

Government had taken the trouble and collected that data, they would have certainly seen that it would have been possible for the Government to construct these houses much earlier. Now, Sir, they also stated that the Government have no additional financial burden. I am surprised at that. The Government of India advances a loan to the Government of Mysore for the construction of quarters for labour. Rent is levied on the labour. While calculating the rent it is common procedure to take into consideration the capital outlay of the building. If the money required for the construction of these buildings are financed by way of loan, then naturally, the charge on the building would be more. If the section is allowed to remain, then the Labour Housing Fund gets a definite portion from the employer without any commitment. It is one of the ways and means of Labour Housing Fund that could be built up without any trouble. Statutorily, the employer is bound to pay certain percentage to the Labour Housing Fund. So, the fund would be got from the employer without any trouble; any loan received from the Government of India or any other body also gets into the Labour Housing Fund. So, houses could be built out of the finances available out of the Labour Housing Fund. While calculating the interest or the rent of a building, the Labour Housing Corporation would certainly take into consideration its liabilities also in respect of payment of interests and loans. Now if this section is deleted, the liability is very heavy and the Corporation will be obliged to take into account the interest that it has to pay to the Government of India, the establishment charges that it has to bear and also any other charges that will have to be borne by the Corporation for undertaking such a scheme as providing of labour housing. Naturally when these things are calculated, the rent would be abnormal. To that extent, the labour is deprived of a definite advantage provided under the Act. Suppose the Corporation is not in a position to repay the loan. Then somebody should pay. What a heavy

responsibility it is! I do not know why the Government should not see all these things. The Hon'ble Minister was pleased to advance some fallacious arguments. I was really surprised at that. If I may repeat what he stated in the Upper House . . .

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—Today as the matter stands, the assent of the President has not been withheld. The assent has been given. That is what I said.

MR. DEPUTY SPEAKER.—He has also stated that he does not remember what he has stated in the other House.

SRI S. SRINIVASA IYENGAR.—The Chair may be pleased to get the proceedings of that House and go through that.

SRI H. SIDDAVEERAPPA.—What I said in that House is not relevant here.

SRI S. SRINIVASA IYENGAR.—Can we not quote what is stated in the other House?

MR. DEPUTY SPEAKER.—That is not necessary. He has definitely and satisfactorily answered your question that the assent of the President has been received.

SRI S. SRINIVASA IYENGAR.—I say the Labour will suffer. The people will be burdened with additional responsibility. Therefore it is not wise to introduce this amendment. They had the provision in this Act all these six years and they did not implement that. They retained that section without bringing into force. So long as they receive the aid from the Centre they could continue to do so. When they could retain the particular section of this enactment for the last so many years, they can continue the same thing in future also. The moment the Government of India cease to give any assistance, they can make that provision operative. So, I do not see any necessity for amending the Labour Housing Act.

*ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಮನೂವೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕಾರಮಾಡಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಉದ್ದೇಶ ಪಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಉತ್ತರದಿಂದ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಒಂದು ವಾದ ತುಂಬ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಯಾವ ವೈಯಕ್ತಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ವಾದ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮೂಲಭೂತವಾದ ವಿಷಯಗಳು ಅಡಕವಾಗಿವೆ ಎನ್ನುವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಈ ಮನೂವೆಯನ್ನು ಎರೋಧಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದನೆಯದಾಗಿ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕಾದಂಥ ಕಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ನಾವು ಇವತ್ತು ಕೈ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಅಂತಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಡೋಣ. ಈ ರೀತಿ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕೆ ಸೆಕ್ಟರ್‌ನಿಂದ Contribution ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ವಾದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ನರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಕೂಡ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ relief ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅವರು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಹೊತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ನರ್ಕಾರದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ತುಂಬ ಇವೆ. ನರ್ಕಾರದವರು ನೇರವಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ತುಂಬ ಇವೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದೇಶ್ವರಪ್ಪ.—Government Industrial Concerns ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಅವರು ಯಾವ ನಕಾಯವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ನರ್ಕಾರದವರೇ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಇದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ point ಏನಂದರೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಬರತಕ್ಕ ಆದಾಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಎರಡನೆಯದು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅದಮೇಲೆ ಆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವ ಕೂಲಿಗಾರರಿಂದ ಬಾಡಿಗೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ, instalment ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳಿಗೆ ತಗಲುವ ಪೆಡ್ಡುಗಳನ್ನು ನಾವು ಪಡೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದು. ಇದರಿಂದ ನೇರವಾಗಿ employer ಕೊಡಬೇಕಾದ contribution ಕೂಲಿಗಾರರಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ನೇರವಾಗಿ ಅವರಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ ಇದ್ದರೂ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಅವರ ಮೇಲೆಯೇ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಾದವನ್ನು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಇಟ್ಟರು. ಒಂದುಮೇಳೆ ನಾವು contribution ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದಾದರೆ contribution ಕೊಡತಕ್ಕ ಭಾಗದ ಹಣವನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿ ತಾನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿದ ವಸ್ತುವಿನಮೇಲೇ ಅಥವಾ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಹಿ ಅಥವಾ ಲಾಭದಲ್ಲಿಯೇ ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯೆಂದರೆ, ಅದೊಂದು ಆರ್ಥಿಕ ಯೂನಿಟ್ ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಯಾವ ಯಾವ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಮುಖ್ಯ. ಅದರಲ್ಲಿ capital investment ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳಲ್ಲದೆ, ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗಿಷ್ಟು, ಮನೆಗಳಿಗಿಷ್ಟು, ಸ್ಯಾನಿಟೇಷನ್ ಮತ್ತು ಇತರ ಖರ್ಚುಗಳಿಷ್ಟು, ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೆ ಇಲ್ಲವೆ, ಅಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಗಿರಾಕಿಯೆಂದು ಈ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ನಿಯಮ. ಅಂತೂ ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಯವರು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಿಗೆ ವರಮಾನವಿದೆಯೋ ಅವರ ಮೇಲೆ ನರ್ಕಾರದವರು ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕು

ತ್ತಾರೆ. ಈಚೆಗೆ ಎನ್ಟ್ರೆಪ್ರೈಸ್ ಡ್ಯೂಟಿ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಒಪ್ಪಿದ್ದೇವೆ, ಅದರಂತೆ ಹಾಕುತ್ತೇವೆ. ಯಾರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಆಸ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆಯೋ ಅವರಿಗೆ ಇದರ ಬಿಸಿತ್ಯು ತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಡಬಹುದು, ಕೆಲವುಕಾಲ ಇದನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು, ಆಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಬಹುದು ಅಥವಾ ಕಂತುಗಳಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ನರ್ಕಾರದವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳನ್ನು ಈಗ ಮೌಕರಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಕೇಂದ್ರ ನರ್ಕಾರದವರು ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಕಾರಣವಲ್ಲ, ಒಂದು ನೆಪ. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನು ತೋರುತ್ತದೆಂದರೆ, ನರ್ಕಾರದವರು ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು, ಅವರಿಗೂ ಇವರಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಒಪ್ಪಂದ ಆಗಿರಬಹುದು ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಇದು ಏನಾ ಈ ಮನೂವೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. . . .

Mr. DEPUTY SPEAKER.—It is an all-India scheme.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದು ಕಷ್ಟವೆಂದು ಅವರು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬರೆದಿರುವ ಕಾಗದವನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ನಿಮ್ಮ ಒಂದೇ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ, ಇದು ಅಷ್ಟು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಮೇಲೆ ಭಾರ ಹಾಕಿದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆ ಏರುತ್ತದೆ, ಇತ್ಯಾದಿ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ನರ್ಕಾರದ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಆ ಕಾಗದ ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಿಗೆ ಅವರು ಸಾಲಕೊಟ್ಟು ಯಾವ ರೀತಿ ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು. ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅದರ ಗತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆ, ಮುಂದೆ ಆರ್ಥಿಕ ಹೊಣೆ ಎಷ್ಟು ಬೀಳುತ್ತದೆ, ಯಾರು ಯಾರಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವೇನೆನ್ನಾ ತಿಳಿದುಬರುವುದು ಈಗ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬರತಕ್ಕ ಸಾಲವನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನಾಳೆ ಅದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು, ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅವರವರ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ, ಆಗ ನಾನೂ ಇಲ್ಲದೇ ಯಿರಬಹುದು, ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಇಲ್ಲದೇಯಿರಬಹುದು. ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ಹೀಗೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿದ ಮಹನೀಯರು ಇಲ್ಲದೆಯಿದ್ದರೂ ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಾಲ ಇಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು, ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪುನಃ ಇದನ್ನು ಈಗ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಭ್ಯಂತರವೂ ಇಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ನರ್ಕಾರದವರು, ಬೇರೆ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲದೇಯಿರುವ ಕಾನೂನನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿರಬಹುದು. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳವರು ಬಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ಅವರು defaulters ಆಗಿ, ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ, ಆಗ ನೋಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಯಾರು ಕೇಳಿದರು, ಏನು ಹೇಳಿದರು ಎಂಬುದೇನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾನೂನಾಗಿ ಐದಾರು ವರ್ಷವಾಯಿತು, ಇನ್ನೂ ರೂಲ್ಸ್ ಆಗಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ)

ನೋಡಿದರೆ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳೂ, ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸೇರಿ ಒಂದು ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಿಂದ ಮಾಡಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳಿಗೂ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೂ ಬಹಳ ಹೋರಾಟ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಸರಿ ಯಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಅಂಥ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಬಹಳ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲದೆಯೇ ಎಂದರೆ, ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ, ಕೊಯಮತ್ತೂರು ಮುಂತಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ರಾಬ್ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಸಮಾನತೆಗೂ ಗಮನ ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬಾರದು. ಈಗ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆಯವರು ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಕಾರ ನಡೆಯದಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಅವರಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಯ ತನ್ನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇಗ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯರ್ ಟ್ರಿಬ್ಯುನಲ್‌ಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಅದರ ತೀರ್ಮಾನದಂತೆ ನಡೆಯಲು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ, ಎಂದರೆ ಜಾಗೃತ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿರುವ ಬದವನನ್ನು ಮಾಲೀಕ ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅವನು ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಒಂದು ದಿನ ಅವನಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಸಂಸಾರಗಳು ಹೀಗೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತವೆ. ಓಗಿರಿವಾಗ ಇಂಥ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಕೊಡಲು ಶಕ್ತಿಯಿರುವವರಿಂದ ಹೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡಿ ಎಂದರೆ, ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಇವರು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನಗೇ ತೊಲಾ ಇದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿದರೆ, 'ನಿಮಗೆ ಕಣ್ಣು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ, ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ, ಆದುದರಿಂದ ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನನಗೆ ಕಣ್ಣು ಕಾಣುತ್ತದೆ, ನೋಡುತ್ತೇನೆ, ನೋಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ; ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದುಃಖ, ಆತಂಕವಿರುವುದಿಷ್ಟೆ: ನೀವು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಹಣವೆಷ್ಟು, ಇದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲವೆಷ್ಟು? ಯಾವರೀತಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ನಿಮ್ಮ ಏಜೆನ್ಸಿ ಯಾವುದು? ಇದರಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವುದಿಲ್ಲ, ನಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೀರಾ? ಎಂಬುದು ನಾವು ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇತರರು ಕೇಳುವುದೂ ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಂಥಾ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ನಾವು ಮುಂದುವರಿದೇವೆಯೆಂದೇನೇ, ಈ ಹೊತ್ತು ಇದು ಕಾನೂನಾಗಲೇಬೇಕು ಎಂದರೆ ನಾವೇನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. We cannot prevent it, we cannot help it. ಆದರೆ ಮಾನ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಬಹಳ ಮುಂದೆ ಹೋಗು

ತ್ತದೆ. ಬರತಕ್ಕ ಅದಾಯ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಖರ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಮೇಲಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೂ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದಿರುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನೂರಾರು ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಮನೆಗಳಿಲ್ಲದೇ ಹೋಗಬಹುದು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಒತ್ತಾಯಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅತಿಮುತೈಸೆ.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ (ಬಸವನಗುಡಿ).— ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಮಸೂದೆಗೆ ವಿರೋಧಮಾಡತಕ್ಕ ರೀತಿ ಅಥವಾ ವಾದವನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಸೂದೆಯ ಧೈಯೋದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ನಾವು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಅವರಿಂದ ವಸೂಲು ಮಾಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಕಾನೂನಿನ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್ ನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ:

"It shall be the duty of the Corporation to provide proper houses for employees as near as possible to their place of work, of such types and designs and in accordance with such schemes as the Government may approve"

ಇದನ್ನೇನೂ ವಜಾ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗೆ ಇದೆ, ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದಿದೆ.

Mr. DEPUTY SPEAKER.— All those points have been covered by the Hon'ble Minister in the course of his reply.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.— ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಮಸೂದೆಯ ಧೈಯೋದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ—

"In the interests of uniformity and as a measure of relief to industries it is proposed to delete the provisions relating to levy of contribution in the Act."

ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು 'ನಮಗೆ ಬಹಳ ಭಾರವಾಗಿದೆ, ಅನಾನುಕೂಲವಾಗಿದೆ, ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಇಂದಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ, ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಮನವಿಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ; ಆದುದರಿಂದ ಅವರಿಂದ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ವಸೂಲುಮಾಡುವುದು ಅನಾವಶ್ಯಕ, ಈ ಭಾರವನ್ನು ಹಾಕಬಾರದೆಂದು ಇಂದಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ನಿಬಂಧನೆ ಇರುವಾಗ, ಇದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧಮಾಡುವುದು ಅನಾವಶ್ಯಕ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

(Sri K. S. Vasan rose.)

Mr. DEPUTY SPEAKER.— Have you got any fresh points?

Sri K. S. VASAN.—I oppose the motion. I already asked for a clarification which was not given at all. Even now I am strongly of the view. . .

Mr. DEPUTY SPEAKER.—What is the clarification you want?

Sri K. S. VASAN.—By the passing of this amending Bill, we would take away the right of the industrial labour to demand as a right housing facilities from the employers. The clarification asked for by me was not furnished. In fact, I have now come to the conclusion, after the explanation furnished on our points, that it does take away the right of the workers to demand housing facilities for the workers.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—I do not think so. All the other clauses remain. I request the Hon'ble Minister to explain.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—So far as that position is concerned, my friend Mr. P. R. Ramaiya said that under this Act, there is a liability on the Corporation even today. There is no liability on the employer except under section 3 by way of contribution. If supposing an employer wants to provide houses for the labour apart from this Act, independently, nobody prevents him.

Sri K. S. VASAN.—Whether the employer would want to do so on his own accord is there. No Employer is generous. . . . (*Interruption*).

It is not like that. The industrial labour have a right to demand from the employer for housing facilities. This amending Bill takes away the right of the workers and hereafter—it is not obligatory on the part of the employers to provide decent housing facilities.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Even now where is the obligation on the part of the employer except under section 3?

Sri K. S. VASAN.—There are any number of industrial concerns. . . .

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Show me an instance.

Sri K. S. VASAN.—It is one of the contractual terms of employment that you are trying to take away. Secondly, Sir, another point was not answered.

It was just explained away by saying that there is no additional financial liability on the State and it does not inconvenience labour. But it really does so. When a loan is got from the Centre, it is not to be paid out of the State coffers, nor are the industrial employers required to pay this amount. Where do they repay this loan from? They take it from the workers. Virtually the passing of this Bill means that the burden is passed on to the labourer. Secondly the theory that if the employers are made to pay for the housing facilities to the workers, the cost of production would be increased and ultimately it will be passed on to consumers, is bad economics. It need not necessarily be so. On the other hand if industrial labour are not provided with certain amount of amenities, decent living conditions including housing, their efficiency in production will fall. By affording this housing facility, you will make the industrial labour work better, improve the output per man and reduce the cost of production. Their explanation that these are instructions from the Centre to this Government to amend this is only a direct attack on the worker's right at any rate to demand housing facilities from the hands of the employer. On these grounds I oppose the motion.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The House will now rise and meet at 3-30.

The House adjourned at Three of the Clock for Lunch and re-assembled at Thirty Minutes Past Three of the Clock.

[**MR. SPEAKER** in the Chair]

*ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡ (ತುರುಪೇಕೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಒಂದೆರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಾನು ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಈ ಬಿಲ್ಲು ಹಿಂದಿದ್ದ ಲೇಬರ್ ಹೌಸಿಂಗ್ ಕಾನೂನಿನ (3)ನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್‌ನ್ನು ತೆಗೆಯಿ ಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿದೆ. ಈಗಿರುವ ಸೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ, ಕೈಗಾರಿ ಕೋಡ್ಯಮಿಗಳಲ್ಲರತಕ್ಕ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ವಾಸಕ್ಕೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಕಾಲಿಗಾರನಿಗೂ ಅಂದರೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕವನು ತಿಂಗಳಿಗೆ 4 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆ ಕಾಲಿಗಾರರಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಟ್ಟೇಗೌಡ.)

ಹಾಗೆಮೇಲೆ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಮಾಲೀಕನ ತಲೆಯ ಮೇಲೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಭಾರ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಾದಂಥ ಕಾನೂನಿರುವಾಗ, ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಣ ಕೊಡುವರೆಂದು ಹೇಳಿ ಈ ಸೆಕ್ಷನ್ನನ್ನೇ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ರೀತಿ ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಅವರೂ ಕೇವಲ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಕೈಗೊಂಬೆಯಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದೂ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಹಿತಚಿಂತನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆಂದೂ, ಅವರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬಿರುವ ಹಾಗೂ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 70 ಜನ ವ್ಯವಸಾಯ ಕೂಲಿಗಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೂಲಿಗಾರರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನ ಬಡಿದಿಗಳಲ್ಲಿ, ಪಡಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೊಂದು ವಾಸಕ್ಕೆ ಕುಟೀರವನ್ನು ಯಾರೂ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ದಿವಸಗಳಾದರೂ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯೆಂದು ನಿಷ್ಪ ಪರಿಗಣಿಸಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರು ಬಡವರು. ಮಿಕ್ಕ ಎಲ್ಲ ಜನಕ್ಕಿಂತ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವವರು. ಅನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯ ಚಿಂತೆಯಿರಲಿ, ಅವರಿಗೊಂದು ವಾಸಕ್ಕೆ ರಹವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಕಂಡೂ ಕಂಡೂ ಕೂಡ ಏನೂ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಈ ಹಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾವು ಆಗ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಅಪ್ಪಾಗಳಿ ಬತ್ತಾಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಕೂಲಿಗಾರರಿಂದಲೇ ನೇರವಾಗಿ benefit ಪಡೆಯುತ್ತದೋ, ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಮಾಲೀಕನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿದೆ, ತಮ್ಮ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವುದು. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ಕಷ್ಟ, ಅಹವಾಲುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದವನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ ಅವನ ನೆರವಿಗೆ ಯಾರೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೇರವಾದರೂ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲ ಬಡ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೂ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಲು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟು ಪೂರೈಸುವವರೆಗೂ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣವನ್ನು ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಅಲ್ಲದೆ ಈಗಿರುವ ಕಾನೂನಿನನ್ವಯದೂ ಕೇವಲ 1/3 ಭಾಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಲೀಕರು ವಹಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟು ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ 3-4 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಒಂದು free quarter ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಕೂಡ ಕೊಡುವುದು ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದರೆಂದು ಹೇಳಿ, His Master's Voice ಎಂಬಂತೆ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೊರಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯಾವ ಜನರಿಗೆ ನಾವು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ನೆರವು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ, ಅವರ ಹಿತವನ್ನೇ ನೋಡದೆ ಕೇಂದ್ರದವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದರೆ ಇವರು ಈ ಬಡಜನರ ಹಿತದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಅಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೊನೆಗೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪೂರ್ವಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ತಾವೇ ವಹಿಸುತ್ತಾರೆಂದರೆ, ಮೊದಲು

ಯಾರಾರಿಗೆ ಮನೆಯಿಲ್ಲವೋ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಮನೆ ಯನ್ನೊದಗಿಸುವಂತೆ ಒಂದು comprehensive ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಬರ್ ತರಲಿ; ಅದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಅದಿಲ್ಲದೆ, ಕೇವಲ ಅನುಕೂಲವನ್ನರ ಮೇಲೆ ರುವ ಹೊರೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ತಂದಿರುವ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

*Sri Mulka GOVINDA REDDY (Chitaldrug).— I would like to add certain things. This Bill is not so innocuous or so simple as it appears to be. The very Statement of Objects and Reasons is misleading. If one reads it, one will find or one may conclude that the contribution levied on the workers will not be imposed on them and they will be relieved of such contribution, and therefore, it is in the interest of the workers. It may look like that. But if you go through the provisions and the relevant clause No. 3, it will be clear that the Government wants to give relief to the employer—the capitalist, at the cost of the employees. In any industry, we must take into consideration that a contented labour will be more useful and the output or the production in the industry will be more. To make the labour contented we must pay a living wage, we must give him other amenities, we must give him housing facilities, then alone the worker will put his soul and heart into work and increase the production of the industry and thereby increase the wealth of the country.

Sir, if this contribution is compulsorily levied and collected from the employer or the owner of a factory or an industry, this amount will not go into the profits. On the other hand, this will go into the cost of production. I agree, but to that extent its profits will be reduced. I fail to understand why the Government wants to give relief to an industrialist who is already making enormous profits. The Minister was telling us that there are other ways of extracting money from the capitalist or the employer. Here is a specific measure whereby the employer will be compelled to give certain contribution for the construction of houses. This and many other weighty reasons must have weighed with the then Government when they included this clause in the present Act. The Government while introducing the Bill

or while replying did not make out any case why such a contribution which was compulsorily levied should not be levied on the employer. They make some pretext so as to say that the Government of India have advised them that this compulsory levy of contribution should be done away with. We can see the invisible hand that wrote that letter to the Government of Mysore. There are no convincing reasons in that letter that this contribution should not be collected from the employer. As has already been pointed out, the employee will be saddled with further burdens. The Minister was pleased to say that if the employee is going to be saddled with certain burdens he will have other courses left to claim compensation from the employer by way of bonus and other things. When a statutory provision is there, giving some benefit to the employee, why should the employee beg the employer to give him bonus for this and that? When there are statutory provisions and rights accruing to the employee to get some profit, why should the Government come in the way and give relief to the employer which he does not need at the cost of the employee? I therefore strongly oppose this Bill.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದವೀರಪ್ಪ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಮೂರನೆಯ ರೀಡಿಂಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಪುನಃ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗಳನ್ನೆತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಈಗ ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಒತ್ತಾಯವನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಮಸೂದೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ರೀಡಿಂಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳೂ ಚರ್ಚಿತ ಚರ್ಚಣವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ತನಕ ಅದೇ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅವರು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಹಿಂದಿನ ಉತ್ತರಗಳನ್ನೇ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಅದು ಪುನಃ ರಾಮೃತ್ತಿ ಆಗಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಮಾತನಾಡಿ ರತಕ್ಕಂಥ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳೆಲ್ಲರ ಭಾಷಣವನ್ನೂ ಕೇಳಿದೆನು. ಆದರೆ ಅವರು ಇಂಥ ಅಂತಃಪೊಂದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೊರಗೆಡವುತ್ತಿದ್ದು ಅಂತರಾದರೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನಾದರೂ ನೋಡಬಹುದಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಮುಂಖ್ಯಾಂಶವಿದೆಯೇ ಎಂದು ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿ ನೋಡಿದರೂ ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಭಾಷಣಗಳ ಸಾರಾಂಶವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಾವು ಏನೋ ಆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಅವರ ಕೈವಾಡಕೊಳ್ಳಗಾಗಿ ಅವರ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರುವಂಥ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿ

ದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡುವುದು ಕೇವಲ ಚುನಾವಣೆಯ ಕಾಲದ ಭಾಷಣವಾಗಬಹುದೇ ಶಿವಾಯ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಭಾಷಣವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಎತ್ತಿರತಕ್ಕ ವಾದವೇ ನೆಂದರೆ ಮತ್ತು ಆ ವಾದಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿದ್ದ ಕ್ಯಾಜನ್ನು ಈಗ ನೀವು ಏತಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಆದರೆ ಈ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ನಾವೇ ನಮ್ಮ ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಇಡೀ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಸ್ಥಿಮಾ ಗಿದೆ. ಇಂಥ ಒಂದು ಕ್ಯಾಜ್ ಇರುವುದರಿಂದ ಇಂಥ ಒಂದು ಬಾಧಕ ಬರುತ್ತದೆ; ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಥ ಒಂದು ನೂಕುವಾದ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲೇ ಕೂಡದೆಂದು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಂಥ ಒಂದು ರೀತಿ ನೀತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಭ್ಯಂತರವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ನಾವು ಏನೋ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ನಾವೀಗ ಈ ಹೊರೆಯನ್ನು ಆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದರೆ ಇದರಿಂದ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಏನು ತೊಂದರೆಗಳಾಗುತ್ತವೆಂದರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗತಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆರೆ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾರು ಈ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಹೊರೆ ಜಾಸ್ತಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ವಿಚಾರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿರತಕ್ಕದಾಗಿದೆ. ಇದರ ಭಾರವನ್ನು ನಾವು ಹೊರುತ್ತೇವೆಂದು ಆ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಂದೆ ಬಂದಿರುವಾಗ ನಾವು ಈಗ ಈ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗಳನ್ನೆತ್ತುವುದು ಅಷ್ಟು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ 1949 ನೆಯ ಲೇಬರ್ ಆಕ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವ 48 ಕ್ಯಾಜುಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕ್ಯಾಜುಗಳು ಲೇಬರ್‌ನಿಗೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನೇನೂ ನಾವೀಗ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಶ್ರೀ ಪಿ. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯನವರ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಸಹಾಯವನ್ನೇನೋ ಬಿಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇದು ತಮಗಲ್ಲರಿಗೂ ಹೊಳೆಯತಕ್ಕಂಥ ವಿಚಾರ. ಆದುದರಿಂದ ತಮಗೆ ನಾನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇದೊಂದು ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕ ತಿದ್ದುಪಡಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 4 ರಂತೆ ಬಡ್ತಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಡಿ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ನಾವು ಹೀಗೆ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಕೊಡಲು ಹೊರಟರೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ 25 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟನ್ನೂ ನಾವೇ ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೂ ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಕೇಂದ್ರದವರೂ ಸಹ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೀಗೆ ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಕಾರ್ಮಿಕರುಗಳಿಗೆ ಗೃಹವಸತಿ ಅತಿ ತುರುತಾಗಿ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಈ ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅಷ್ಟು ಒಳಿಯದೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಗೂ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಯಾವ ಭಿನ್ನಾಭಿ

(ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದವೀರಪ್ಪ.)

ಪ್ರಾಯಶಃ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಾವು ಆ ಬಂಡವಾಳ ಗಾರಿಗೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಏನೋ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಅರ್ಥ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ಈ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಸಹಾಯವನ್ನು ತಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ನಾವು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಈಗ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದೂ ನಾನು ತಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ನಾನು ಹೇಳಿರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ತಾವು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸತ್ಯಾಂಶಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The question is:

“That the Mysore Labour Housing (Amendment) Bill, 1955, as passed by the Legislative Council be passed.”

The motion was adopted.

MYSORE CIVIL COURTS (AMENDMENT) BILL, 1955.

Mr. SPEAKER.—Next Bill—the Mysore Civil Courts (Amendment) Bill, 1955.

Sri H. SIDDAVEERAPPA (Minister for Home).—Will we be able to complete this Bill to-day? I only preface it for this reason that we have the Second Five Year Plan, which, I am sure the House will agree with me, will be an important matter for discussion before this House. In order to give more time for the discussion of that Plan, even if it is a little late to-day I am only making a suggestion and requesting that this Bill may be given a passage to-day only. I have nothing more to say except that.

Mr. SPEAKER.—It will be over. So far as these provisions are concerned, I think the Hon'ble Members are agreeable to them. We are also anxious to give effect to this measure.

Motion to consider.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—Sir, I beg to move:

“That the Mysore Civil Courts (Amendment) Bill, 1955, as passed

by the Legislative Council, be taken into consideration.”

The main purpose for which this Bill has been introduced is catalogued in the Statement of Objects and Reasons, the financial implication of which also has been clarified. In a sense as to why this amendment was thought of is for this reason. We have all been stating from a long time that there must be separation of the Judiciary from the Executive. As a matter of fact, this is not a new question. This question was engaging the attention of the Government from a very long time. I believe in the year 1948 the High Court gave a Note expressing their opinion about this matter. The purpose is to create a new class of Civil Judges called the Civil Judge with a view to invest him with the powers of a District Magistrate. According to the present Civil Courts Act, there are only four categories of Civil Judges. It is now proposed to have another category called the Civil Judge and taking advantage of the situation, to effect suitable changes as advised by the High Court regarding the pecuniary and the appellate jurisdiction of various Courts. The idea is to have a Civil Court analogous more or less to the status of a District Magistrate, who must have all the powers of a District Magistrate except those coming under the security proceedings under certain specified Chapters of the Criminal Procedure Code.

4 P.M.

As it is, the House knows all the Magistrates in the District are subordinate to the District Magistrate. He has the powers of revision. He has also powers of appeal against the judgment and orders of the Second Class Magistrate. It is desired to divest him of all the judiciary powers. It is also proposed that these civil judges may be invested with that power. Sir, I do not wish to take much time of this Hon'ble House. With a view to give effect to the recommendations of Mallappa Committee's findings and also with a view to give effect to the advice tendered by the High Court as early as